

EKI1_dok_reflektio pe 9.9. ja ma 12.9.2022

Kokemuksen jakaminen (perjantain harjoitus)

1. Millaisia ajatuksia jäi tilanteesta, jossa kerroin toisen kokemuksesta ja jossa toinen puhui minun kokemuksestani?
2. Mitä huomasit itsestäsi näissä tilanteissa?

Haastattelutilanteesta (maanantain kuvausharjoitus)

3. Mikä toimi?
4. Mikä tuotti iloa?
5. Mikä oli hankalaa?
6. Huomasitteko tilanteessa haastattelijan tai haastatellun ottamia keskinäisiä rooleja, jotka vaikuttivat haastatteluun?
7. Millaisen neuvon antaisit haastattelukokemuksesta itsellesi tai mitä haluaisit siitä muistaa tulevassa?

Kokemuksen jakaminen (perjantain harjoitus)

1. Millaisia ajatuksia jäi tilanteesta, jossa kerroin toisen kokemuksesta ja jossa toinen puhui minun kokemuksestani?

Ryhmämme toimi ja onnistuimme mielestäni jakamaan tehtävät hyvin. Muutamalla meistä oli rajoitetta siinä, ettei voinut esim. puhua pitkiä aikoja flunssan takia, mutta koen, että löysimme hyvin jaot. Kommunikaatio pelasi mielestäni hyvin, mikä on tärkeää.

Todella opettavainen kokemus dokumentaristin vastuusta. Toisen tarinan kertominen tuntui vaikealta toisen läsnäollessa. Oman tarinan kuuleminen taas ei tuntunut omalla kohdalla hankalalta, vaan oikeastaan jollain tapaa terapeuttiselta.

Mielestäni oli todella mielenkiintoista kuunnella muiden kertomuksia, varsinkin kun menttiin myös syvällisiin asioihin ja on kiva tutustua muihin. Se toi myös turvan tunnetta, kun kaikki jakoivat itselleen tärkeitä asioita. Tilanne oli hieman jännittävä, koska koin vastuuta siitä, että saisin toisen kertoman asian kerrottua oikealla tavalla vääristelemättä sitä.

Itselleni oli haastavaa ja ahdistavaa kuunnella, kun toinen selitti kertomaani tarinaa. Olen aikaisemmin ollut vastaavassa tilanteessa, joten tehtävä toi sen valitettavasti vahvasti mieleeni.

Perjantaina, kun ryhmässä piti jakaa joku asia, mikä on muovannut itseään sellaiseksi mikä tällä hetkellä on tuntui aluksi todella jännittävältä, kun emme olleet aiemmin tehneet mitään vastaavanlaista ryhmätehtävää, jossa pitäisi paljastaa itsestään muutakin kuin jotain pintapuolista. Ihailin kaikkien ryhmäläisten rohkeutta kertoa heidän tarinoitaan ja ryhmä tuntui todella turvalliselta: kaikki mitä siinä keskustelussa puhutaan, jää siihen.

Tehtävä tuntui aluksi todella intiimiltä ja rajulta, mutta pienryhmiin jakautuminen helpotti tilannetta. Tehtävästä jäi hyvä maku suuhun, vaikkakin hieman jännittänyt ja herkkä.

Perjantaina, kun ryhmässä piti jakaa joku asia, mikä on muovannut itseään sellaiseksi mikä tällä hetkellä on tuntui aluksi todella jännittävältä, kun emme olleet aiemmin tehneet mitään vastaavanlaista ryhmätehtävää, jossa pitäisi paljastaa itsestään muutakin kuin jotain pintapuolista. Ihailin kaikkien ryhmäläisten rohkeutta kertoa heidän tarinoitaan ja ryhmä tuntui todella turvalliselta: kaikki mitä siinä keskustelussa puhutaan, jää siihen.

Harjoitus oli todella mielenkiintoinen. Oli hyvin koskettavaa kohdata toiset ihmiset ihan eri tavalla kuin yleensä.

Piirissä oli turvallinen ja kuunteleva tunnelma, joka mahdollisti asioiden jakamisen itsestä. Jakaminen oli toki jännittävää, mutta ei tuntunut liian epämiellyttävältä. Kuuntelevan ja rauhallisen ilmapiirin vuoksi minusta ei tuntunut vaikealta kertoa myöskään toisen kokemuksesta, sillä olin aidosti halunnut kuulla jokaista. Toki toisesta puhuessa tuli miettineeksi enemmän kertojan vastuuta, sillä halusi olla hienotunteinen toista kohtaan. Etenkin kun tiesi, miltä jakaminen tuntui.

Oli jännittävää kuulla mitä toiselle jäi mieleen omasta tarinasta ja mikä siinä oli hänelle merkityksellistä. Ne olivat hieman eri juttuja kuin itsellä, mutta ihmiset hienosti osasivat luovia siellä väleissä olemalla kunnioittavia.

mietin tätä suljettua rinkiä, jossa sai tyypistää itsensä yhteen asiaan, että vaikka kaikki tietää, että ei kukaan ole se yksi asia, mitä jos nämä uudet ihmiset ei viiden vuoden päästä muistakaan musta mitään muuta kuin tämän yhden asian jonka kerroin ringissä.

sain tehdä rajauksen, jonka kautta mut viisi minuuttia nähdään.

hirveää, että tärkeä asiani muutetaan tarinaksi. tai saatetaan muuttaa, riippuu kertojasta.

pienet erot sanavalinnoissa ja esittämisen tavassa voi tehdä paljon siinä tunteeko ihmiset tullessa kuulluksi. kaikkien ilmeet oli jänniä kun kuunteli toisen kertomana itsestään. ilmeestä ehkä näki jotain, ehkä näki että tuntuuko toisen sanat hyvältä vai onko kertoja ymmärtänyt ihan väärin. tai sitten ilmeistä ei näe mitään ja olen väärässä.

Harjoitus oli kiinnostava, ja paikoitellen myös aika kipeä - huomasin itseni punnitsevan ennen omaa puheenvuoroa tarkkaan, kertoako jotain pientä vai suurempaa. Päädyin johonkin siltä väliltä ja oman määrittelevän seikan jakaminen tuntuikin puhdistavalta.

Pelkäsin vääristäväni toisen kokemuksia sanavalinnoillani. Kun minusta puhuttiin, niin puhuttiin yksinkertaisesti, pääosin vain faktoilla. Kertomuksessa ei siis ollut varaa vääristää kokemuksiani, mutta se tuntui samalla epämääräiseltä enkä välttämättä tunnistanut itseäni siinä. Oletan, että loin samanlaista oloa henkilössä, jonka puolesta puhuin.

Vaikeaa sanoittaa kun toinen on läsnä ja kaikki tietävät alkuperäisen tarinan, vahva empatia heräsi toista ja hänen tarinaansa kohtaan ja vastuu siitä että esittää sen oikein

pidin tehtävästä, oli kiva oppia ihmisistä ympärillä. Oli jännittävä kertoa toisen kokemuksista ettei vahingossa lisää tai oletta mitään mitä ei kerrottu

kun kerroin, yritin olla huolellinen ja käyttää vain sanoja, joiden avulla henkilö oli sanoittanut omaa kokemustaan. mietin että ei ole helppoa, kaikki kuuntelevat ja arvioivat, miten suoriudun tehtävästäni, ehkä olen kuullut väärin ja joku miettii juuri nyt että kertoisi itse eri tavalla. vaikka yrittää olla tekemättä tulkintaa ja vain toistaa mitä toinen juuri äsken sanoi, omat käsitykset, omat käsitykset samankaltaisista sanoista ja muistin poukkoilu suodattaa aina erilaisia lopputuloksia.

Tuntui tungettevalta ja hieman väärältä koska toinen oli juuri kertonut kauniisti omastaan ja jakanut ja sitten minun tuli kertoa hänen asiansa vähintään yhtä hyvin. Ahdistuin ja osan ajasta pelkäsin että unohdan ennen kuin vuoroni tuli ja keskittymiseni meni tämän pelon aisoissa pitämiseen. Koin että en osaa kertoa. Kun minusta kerrottiin, se tuntui hyvältä ja tuntui että olin tullut kuulluksi.

Oli hämmästyttävää, kuinka paljon tarina muuttui heti, kun toinen kertoi sen toisen puolesta. Eteenpäinkertojan omat tulkinnat ja ennakkoluulot vaikuttivat jopa hänen itsensä huomaamatta.

Tilanteen intiimisyys yllätti. Oli mukava kuunnella muiden kokemuksia ja kertoa omansa, koska tila tuntui turvalliselta.

Oli yllättävän haavoittuvaista ja vaikeaa ottaa tilaa ja jakaa itsestä, vaikka tilanne oli turvallinen. Vielä vaikeampaa oli jakaa toisesta, kun mieli täyttyi kysymyksistä kuten: teenkö tarinalle oikeutta? Enhän vääristä kuulemaani? Tämä ei ole minun asiani kertoa...

2. Mitä huomasit itsestäsi näissä tilanteissa?

En huomannut mitään erityistä itsestäni

Olin ehkä hieman sulkeutunut, sillä tehtävä sai ajattelemaan elämän merkittäviä ja kipeitä käännteitä. Yleensä saatan myös hieman kavahtaa hiljaisia hetkiä, mutta tässä tehtävässä näin ei ollut. Hiljaisuus tuntui paremmalta, kuin sen täyttäminen tyhjällä puheella.

Helposti vedin mutkia suoriksi tai teen tulkintoja siitä miltä toisesta on ehkä tuntunut ja mitä olin lukenut rivien välistä/ajatellut lukeneeni ja esitin sen muille tarinallisempuna kuin alkuperäinen versio ehkä oli henkilön itsensä kertomana

Pelkäsin sanovani jotain väärin toisen tarinasta.

kun kuuntelin ryhmäläiseni kertovan mun juttua, koin turhautumista ja vastuuta siitä, että en osannut kertoa kiinnostavammin, arvioin enemmän sitä mitä olin antanut, en niinkään sitä miten toinen kertoi. mietin koko ajan että miksi kerroin noin tylsästi ja ärsyttävästi itselleni tosi merkittävästä asiasta. huomasin haluni osoittaa hienoja täsmällisiä huomioita, että osaisi kertoa hyvin ja kaikki olennaiset asiat ja sitten turhautumista, kun en ehkä onnistunut tai toinen ei saanut siitä kiinni sillä tavalla kun halusin.

Tehtävä herätti ajattelemaan dokumentoijan vastuuta ja valtaa mitä parhaimmin.

Huomasin, että keskityin enemmän tarinan faktoihin ja vähemmän tunteisiin, jotta väärässä olemisen riski olisi vähäinen. Kun puhuin tunteista, vältin yksityiskohtia. Kun minusta puhuttiin, minulla oli halu lisätä itsestäni yksityiskohtia tai selittää/selventää faktoja, mutta en saanut kommentoida.

mietin paljon ihmisten

-miellyttämisen halua

-avautumisen halua

-avautumisen jälkeistä morkkista

-miten tehdä tilaa sille, et saa kertoa mitä vaan

Puhuin hyvin lyhyesti toisesta, kerroin mahdollisimman vähän vaikka muistin enemmän. Mutta niin nopeasti alkoi juttu muuttumaan ns. minun suuhuni sopivaksi eikä enää hänen. Jo pelkästään oma olemus suhteessa siihen joka kertoi, muutti sitä mitä kuulin. Ja tämä oli hyvin pelottavaa. Vaikka sitten kun toinen kertoi minun asiaani, en kokenut että minua olisi kohdeltu väärin tai sanottu eri tavoin, vaikka se ei samoin sanoin tullut toisen suusta. Huomasin myös että tilanteesta tuli nopeasti hyvin intiimi, vaikka ei jakanutkaan mitään mullistavaa tai edes kovin tunteikasta tai herkkää, koin että pelkästään niin monet keskittyneet ja kuulevat aistit tekivät tilanteesta sellaisen, että olisi voinut itku tulla jos olisi mennyt yhtään syvemmälle. Olisi voinut jakaa vaikka että pidän perunoista ja tunne olisi ollut yhtä intensiivinen ja intiimi. Hyvin vähällä voi saada jo aikaan paljon tunteita.

Toisen kertoman uudelleenjakaminen oli haastavaa, koska kuten tunnilla puhuimme, saattoi olla vaikea jättää sanottu vain kerrottuun. Tunnistan itsenikin täyttävän tyhjän ajan lisäyksillä, jotka olivat ehkä omaa tulkintaa, eikä silkkaa aiemmin kerrottua.

Odotin, että merkittävän kokemuksen kertominen olisi ollut haastavampaa. Muut ihmiset tekivätkin sen helpommaksi olemalla avoimia ja rentoja. Harjoite toi hyvän mielen.

tehtävä oli kaksiosainen, ja mua häiritsi kun en saanut tietää heti mitä toinen osa pitää sisällään. haluan aina tietää kaiken mahdollisen heti kun mahdollista, siten osaan arvioida, mihin sitoudun. nyt muhun vaikutti se, että jouduin arvailemaan, mihin annan materiaalia. ehkä se oli myös osa tehtävää, tehdä arviota omista rajoista kun on vähän hämärää että mitä lopulta ollaan tekemässä.

Kun kerrottiin, että seuraavana pitää max. minuutin ajan tiivistää vierustoverin kertoma tarina, niin se tuntui vielä hankalammalta. Mitä minä olen kertomaan toisen ihmisen tarinaa ja millä oikeudella? Mitkä asiat on oleellisinta kertoa ja mitkä taas jättää pois? Tehtävästä kävi hyvin ilmi kuinka iso on dokkarin tekijän vastuu ja kuinka läsnä pitää olla, kun kuuntelee toisen tarinaa.

Heti kun kuuli toisen sanomana oman kokemuksen se tuntui voimakkaammalta. Eli kun toinen saa vallan sinun tarinastasi se tuntuu todella erilaiselta kuin itse kertoessa itsestään.

Koen, että opin paljon kuuntelutaitoja harjoitteen aikana.

Ehkä sen, että pidän muiden kuuntelusta, mutten itseni

Siihen, kuinka paljon kertoo itsestään, vaikuttaa se mitä ajattelee materiaalille tapahtuvan. Suljetussa piirissä kertoi avoimemmin, kuin jos materiaali olisi julkaistu jossakin.

Tilanteeseen rauhoittuminen tuntui hyvältä ja turvalliselta. Porukka tuntui läheiseltä ja tilanteessa pystyi luottamaan koko joukkoon.

Kun kerrottiin, että seuraavana pitää max. minuutin ajan tiivistää vierustoverin kertoma tarina, niin se tuntui vielä hankalammalta. Mitä minä olen kertomaan toisen ihmisen tarinaa ja millä oikeudella? Mitkä asiat on oleellisinta kertoa ja mitkä taas jättää pois? Tehtävästä kävi hyvin ilmi kuinka iso on dokkarin tekijän vastuu ja kuinka läsnä pitää olla, kun kuuntelee toisen tarinaa.

Haastattelutilanteesta (maanantain kuvausharjoitus)

3. Mikä toimi?

Otettiin tosi hyvin koppia rooleista, kuunneltiin toisia ja toisten toiveita mitä halusi tehdä.

Maanantainen harjoite tuntui aluksi hypyltä tuntemattomaan, kun en ollut koskaan mennyt aiemmin haastattelemaan tuntemattomia ihmisiä ja vieläpä ilman mitään ennaltasuunniteltua aihetta. Meillä ryhmänä kävi todella hyvä tuuri, kun jo heti ensimmäinen ihminen ketä lähestyimme haastattelumielessä suostui haastateltavaksi. Ihastelin kyseisen miehen rohkeutta olla niin auki haastattelussa ja sitä miten avoimesti hän pystyi kertomaan meille jopa todella vaikeista asioista, joita hänen elämässään oli tapahtunut.

Haastattelut ja haastateltavien lähestyminen oli yllättävän helppoa. Ihmiset olivat aika innokkaita kertomaan itsestään, ja selvensimme molemmilla kerroilla, minkälaisia kysymyksiä tulemme kysymään ja minkälaisia vastauksia etsimme.

Näin jälkikäteen tuntuu, että käytännössä jokainen vaihe onnistui ja toimi juuri niin kuin pitikin (totta kai aina jotain teknisiä ongelmia ilmenee, mutta niistäkin opitaan!). Erityisesti omassa ryhmässäni esiin nousse selkeästi oikeanlaisen lähestymisen tärkeys; kun ihmisille selitti selkeästi ja lyhyesti, mistä on kyse, oli heidän huomattavasti helpompaa lähteä mukaan ilman sen suurempia paineita.

Löysimme haastateltavat todella nopeasti ja luontevasti hyvien kuvauspaikkavalintojen ansiosta. Lähestyimme ihmisiä iloisesti ja esitimme asiamme tiiviisti ja selkeästi. Ihmiset saivat nopeasti käsityksen mistä olimme ja mitä varten haluaisimme heitä haastatella - selkeys selvästi loi turvallista tilaa suostua haastatteluun.

Haastattelija onnistui hyvin kysymysten keksimisessä ja haastateltava vaikutti rennolta.

Haastatelimme kahta eri henkilöä, joista valitsimme jälkimmäisen synkattavaksi. Toisen henkilön kanssa oikeastaan kaikki toimi hyvin, hän oli valmis keskustelemaan ja kertomaan ilman sen suurempaa ohjausta. Meillä kommunikointi ryhmässä toimi ja yleisesti olen tyytyväinen toteutukseen itse tilanteen koittaessa - eli koko kuvusprosessin sekä äänivälineistön kuntoon laitto.

Haastattelijoiden yhteispeli ja täydentäminen, ryhmä oli yksimielinen kun tehtiin päätöksiä

Empatiakyky ja toisen kanssa kommunikointi meni meillä hienosti ja haastattelijat onnistuivat ainakin osittain vangitsemaan haastateltavan tilanteeseen kiinni.

Ryhmä toimi hyvin. Kaikki olivat hyvin mukana toiminnassa ja omissa rooleissaan.

Roolijako ja ryhmätoiminta toimi mainiosti koko poppoolla.

kaikki toimi mielestäni oikein hyvin. Roolinjako ja tämmöinen

Kommunikaatio ryhmän kesken toimi mielestäni todella hyvin. Tiimityö yleisestikin, kaikki olivat vastuussa omasta hyvinvoinnista sekä muiden. Otettiin kaikki ja kaikkien ideat huomioon, sekä mielipiteet. Roolien jakaminen toimi myös.

alkupalaveeraus oli hyvä tapa. kaikki halusivat kokeilla useampia rooleja, eikä kukaan ollut mustasukkainen osa-alueista, mikä teki roolien sopimisesta helppoa.

4. Mikä tuotti iloa?

Oli ilo tutustua mielenkiintoisiin ihmisiin ja heidän tarinoihinsa. Kaikilla on aina jotain sanomisen arvoista, vaikka eivät itse sitä usko.

Hauskat tilanteet, yhdessä reflektointi haastattelun jälkeen.

Meidän kaikkien into ja asenne lähteä tekemään, vaikka saattoikin vähän jännittää kohtaamiset. Minulle myös iloa tuotti melkein heti onnistuminen, ilman turhaa säätämistä.

Ykkösenä tulee ihan ehdottomasti mieleen ihmisten tarinat! Ja kohtaamiemme henkilöiden valmius auttaa meitä muutoin, vaikka eivät itse ehkä kameran eteen halunneet. Aina välillä pääsee unohtumaan, miten ihania ihmiset voivatkaan olla!

Oli kiva kuulla tuntemattomien ihmisten elämästä, kaikkien elämässä on paljon mielenkiintoisia tapahtumia. Haastateltavan kanssa on hyvä jutella hetki ennen haastattelun aloittamista, vaikka kaluston pystyttämisen ajan, jotta haastateltava lämpenee, ja haastattelijan ja haastateltavan välille muodostuu edes jonkinlainen suhde, ennen kuin tilanne muuttuu "virallisemmaksi".

Haastateltavien löytäminen ja heidän kertomuksiansa kuunteleminen. Todella mielenkiintoista kuunnella kertomusta toisen elämästä, koska sieltä usein löytää piileviä helmiä. Hyvä ja kaunis ilma piristi kovasti. Ryhmän kanssa yhteistyö.

Haastatellun kiinnostavat kokemukset ja tarinat.

Huomasin, että itse haastattelijana lähdin jonkin verran eläytymään henkilön tarinaan ja vastauksiin, joten videolla kuuluu, kun reagoin täytesanoilla ko. miehen vastauksiin. Myös ensi kerralla kiinnittäisin haastattelijana enemmän huomiota kysymysten asetteluun enemmän esimerkiksi en kysyisi "Onko tänään ollut kiva päivä" vaan "Millainen päivä on ollut" tyyliisesti.

Muiden kanssa tekeminen oli mukavaa ja yhteishenki teki kaikesta ihanaa.

Onnistuneiden haastatteluhetkien jälkeen oli iloinen olo, sillä haastateltavamme jakoivat itsestään herkkiä asioita. Toinen haastateltavistamme ei tuntenut omimmakseen olla kuvattavana, mutta haastattelun aikana oli ihana huomata, miten hän puhkesi kukkaan.

Tehtävä oli ihan mahtava! Ryhmätyö toimi, kun asiat oli ennalta kommunikoitu ja tehtävät jaettu. Ihmisiä oli todella hauskaa ja kiinnostavaa lähestyä. Koen, että tämä onkin ihan parasta elokuvanteossa.

Meillä oli hirveän hauskaa! Tiimityöskentely ja yhteen pelaaminen toimivat ja ihmisten / kohtaamisten / katseiden ja tilanteiden bongailu oli aaidosti kivaa !

Iloa tuotti onnistumiset ja hyvät haastattelut. Eli että ääni kävi ja kuulosti hyvältä ja kuva kävi ja näytti hyvältä. Myös heti kun haastateltava saatiin kameran eteen, tuntui että homma rullasi hyvin.

Toimin haastattelijana toisessa haastattelussa ja kohtaaminen haastateltavan kanssa Nuorisotalolla toi minulle aidosti iloa ja onnistumisen kokemuksen. Haastateltava oli vastaanottavainen ja koin tunnelman tilanteessa lämpimäksi ja kuuntelevaksi. Oli ilahduttavaa elää tilanteen mukana ja kysyä lisää haastateltavan kertomista asioista.

ryhmässä on ihmisiä tosi erilaisista taustoista. iloista on, että löytyy erilaista osaamista ja päästään myös keskustelemaan erilaisista työtavoista ja ollaan löydetty (ymmärtääkseni) kaikkia tyydyttäviä ratkaisuja (ja joskus jopa kaikista hienoja ja hauskoja ratkaisuja) vaikka makuja ja toimintatapoja on erilaisia.

sanottiin ryhmäläisten kesken paljon kiitos.

Ihmisen kohtaaminen, kuunteleminen ja tarkkaavaisuus ja halu kuunnella yhtä paljon kuin tulla kuulluksi. Vastavuoroisuus, läsnäolo.

Iloa tuotti se että uskalsin reippaasti mennä juttelemaan tuntemattomille ja pyytää haastatteluun

Ryhmän keskinäinen yhteistyö toimi hyvin. Haastateltavat ja heidän innostus sekä avoimuus meitä kohtaan ilahdutti ja yllätti.

5. Mikä oli hankalaa?

Teknisiä ongelmia oli hiukan laitteiden kanssa, mutta nekin saatiin hoidettua.

Haastateltavien löytäminen, torjutuksi tuleminen. Pitkä päivä.

Ryhmällemme oli hankalaa saada haastateltavia, tai ehkä ennemminkin ottaa rohkeasti toistuvasti kontaktia uusiin ihmisiin ja saada heidät oikeilla sanoilla suostuteltua mukaan. Olin itse edelleen puolikuntoinen, jonka vuoksi oma energiatasoni oli alhainen, enkä itse kyllä ollut aktiivisin tsemppari tai kontaktinottajakaan.

Reagointi ilman ääntä, ajan antaminen keskellä haastattelutilannetta.

Vaikeinta oli haastateltavien kontaktointi. Arastelimme ihmisten lähestymistä, eivätkä he suostuneet haastattelupyyntöihimme. Ehkä emme osanneet kysyä oikein.

Ei mikään erityisesti? Haastattelutilanteissa oli toki paljon liikkuvia osia, mutta ryhmässä ollessa useita ihmisiä, sekä käsi- että silmäpareja riitti tarpeen mukaan. Itse haastattelut sujuivat niin vaivattomasti, että haasteita ilmenikin enemmän teknisellä puolella.

Hankalinta oli tekninen puoli. Ensimmäinen haastattelu viivästyi, kun emme saaneet mikrofonia toimimaan vähään aikaan. Emme olleet myös harjoitelleet tai sopineet selkeitä rooleja etukäteen, joten oli vaikea aina olla perillä siitä, suoritettiinkö kaikkia tarvittavia rooleja jonain hetkenä.

Hankalaa oli löytää sopivia haastateltavia. Mielenkiintoisimmat henkilöt eivät olleetkaan ehkä sopivia haastatteluun, vaikka heidän tarinansa olisi voinut olla kiinnostavampi.

En kokenut mitään erityisen hankalaksi. Toki ensimmäisen haastattelun kohdalla oli hieman kiusallista, kun meillä ilmeni jonkin verran teknisiä haasteita äänen kanssa ja haastateltava joutui odottamaan. Alussa meillä oli myös hieman erimielisyyksiä haastattelutekniikoiden suhteen, kun toiset halusivat suunnitella tilannetta tarkemmin etukäteen ja itse taas halusin enemmän elää tilanteessa ja kysyä kysymyksiä sen mukaan. Päädyimme tässä kompromissiin, jossa keskeisiä kysymyksiä pohdittiin etukäteen, mutta jossa jäi myös vapauksia haastattelijalle.

Ehkä hieman hankalaa oli haastattelutilanteessa tuikituntemattoman haastateltavan eri sosiaalisten iskujen lukeminen, ts. mistä ottaa enemmän koppia, mistä sanotusta olisi haastattelun kannalta hedelmällistä kaivaa enemmän tietoja / lisäkommentteja.

Hankalaa oli puolestaan löytää toinen haastateltava henkilö ja sen löytämiseen kuluikin enemmän aikaa. puomittaminen oli hirveän rankkaa, olisi ehkä pitänyt etukäteen keksiä joku nojaussysteemi tms.

Harjoituksessa eniten haasteita tuotti sopivan haastateltavan löytäminen. Itse ainakin koin olevani hyvin paljon mukavuusalueen ulkopuolella. Kun lopulta haastateltava löytyi, oli keskusteleminen helppoa ja palkitsevaa. Uskon että haastateltavallekin jäi hyvä fiilis tilanteesta.

Mikään ei ollut erityisen hankalaa

Aluksi ihmisten lähestyminen Puhoksella oli haastavaa, sillä kyseenalaistin omaa agendaani ja oikeutustani olla siellä kuvaamassa. Tuntui eksotisoivalta eliittikoululaiselta. Toivoisin lisää keskustelua näistä teemoista!

Ihmisten saaminen haastateltaviksi osoittautui hankalaksi.

Hankalaa hakea haastateltava, sekä uskaltaa tehdä asioita joissa oli epävarma tunne.

Hankaluuksia oli hieman tekniikan kanssa, mutta virheistä oppii.

Koska haastattelin toisella kerralla, minusta tuntuu että tavallaan pelko siitä että menettää haastateltavan kontaktin ja sitä myötä menettäisi itse tilanteen mielenkiinnon. Me emme käyttäneet oikeastaan ennalta kirjoitettuja kysymyksiä vaan menimme suoraan tilanteeseen ja etenimme sitten sitä mukaan.

6. Huomasitteko tilanteessa haastattelijan tai haastatellun ottamia keskinäisiä rooleja, jotka vaikuttivat haastatteluun?

En itse ainakaan erityisesti huomannut. Haastattelija kysyi ja ohjasi keskustelua syvemmälle, mutta ei nyt mitään sen ihmeellisempää.

Toisessa haastattelussa jota emme valinneet, haastateltavalla oli jokin rooli päällä tai jonkinlainen naamio jonka riisuminen ei onnistunut. Hänen avopuolisonsa ilmestyminen sivulle seisomaan teki myös suuren eron haastateltavan käyttäytymiseen.

Haastattelija ja haastateltava tuntuivat astuvan omaan tilaansa keskustelemaan, mikä varmasti rauhoitti haastateltavaa.

Emme

haastiksessamme oli havaittavissa sellaista dynamiikkaa, että haastattelijat ottavat nuoren ihmisen roolin ja haastateltava vastaa kysymyksiin vanhemman ihmisen positiosta.

Itse haastatellessani huomasin, että haastateltava puhui ja johti keskustelua paljon enemmän, kuin olin olettanut. Koska haastateltavan äidinkieli ei ollut suomi, olin olettanut haastattelun toimivan vuoropuhelunomaisesti, mutta haastateltava oli hyvin kykenevä pitämään yllä monologia, kun halusi. Hän myös toi esiin asioita ja aiheita, joita ei käyty läpi ennen haastattelua, mikä on positiivinen asia.

Haastattelija ja haastateltu vaikuttivat melko rennoilta tilanteessa, mutta vähän virallista otetta puheessa oli molemmiin puolin.

En huomannut rooleja.

Kun vertaa ryhmämme kahta haastattelua toisiinsa, selkein ero on ehkä nimenomaan rooleissa, joita haastattelijat ja haastateltavat ottivat luonnostaan. Toinen kallistui enemmän rentoon keskusteluun, jossa molemmat osapuolet olivat tasavertaisia, ja toinen taas vaati siinä tilanteessa hieman enemmän ohjausta ja johdattelua.

Oman haastatteluni kohdalla huomasin hedelmällisimmäksi olla kuunteleva ja myötäilevä haastattelija. En esimerkiksi pyrkinyt ottamaan ylästatusta suhteessa haastateltavaan ja pyrin myös reagoimaan tämän vastauksiin, ehkä enemmän kuin oikealta dokkaristilta olisi suotavaa. Koin, että tämä oli paras tapa saada haastateltava luottamaan tilanteeseen ja olemaan avoin, sillä kysyin häneltä melko henkilökohtaisia kysymyksiä.

Minusta tuntui ainakin että haastateltava kannatteli jollain tasolla keskustelua todennäköisesti koska on ollut aikaisemminkin haastateltavana ja otti meidät täten opiskelijoina huomioon. Hän oli kärsivällinen mutta avoin meidän kysymyksille.

Ensimmäinen haastattelija oli täpökkä ja kova jakamaan, mutta haastattelija pysyi hyvin rauhallisena ja antoi tarvittavaa tilaa haastattelulle. Toisessa haastattelussa haastattelija alusti kysymyksiä jakamalla hieman myös itsestään, joka toi erilaisen sävyn haastatteluun. Tilanteet ja paikat, joissa haastattelut toteutettiin, olivat tunnelmaltaan myös erilaiset, joka varmasti vaikutti.

En huomannut mitään erityistä rooleja. Toinen haastateltava ei vaan oikein halunnut avautua.

7. Millaisen neuvon antaisit haastattelukokemuksesta itsellesi tai mitä haluaisit siitä muistaa tulevassa?

Rohkeasti vaan vetämään ihmisiä hihasta. Kyllä niillä juttu alkaa lentämään, kunhan lähestyy ilman kuvauskalustoa ja maanläheisesti.

Huomasin, että itse haastattelijana lähdin jonkin verran eläytymään henkilön tarinaan ja vastauksiin, joten videolla kuuluu, kun reagoin täytesanoilla ko. miehen vastauksiin. Myös ensi kerralla kiinnittäisin haastattelijana enemmän huomiota kysymysten asetteleeseen enemmän esimerkiksi en kysyisi "Onko tänään ollut kiva päivä" vaan "Millainen päivä on ollut" tyyliä.

Vaikka oli todella kivaa ja jännittävää olisi silti voinut jopa vähän suunnitella muutama hätäkysymys sitten tulevaisuuden projekteja varten. Meillä kun sattui olemaan niin hyvä tuuri että hän avautui ja on aikaisemminkin esiintynyt. Jatkossa välttää jännittämistä ja tavallaan antaa aikaa ajattelulle ja tauoille tekisi hyvää.

Toisen ihmisen tarinan välittäminen vastuullisella ja kunnioittavalla tavalla. Se pitää huomioida jo kuvausvaiheessakin, eikä vasta leikkauksessa.

Haluaisin muistaa ihmisten kohtaamisen upeuden ja tärkeyden. On totta, että kaikilta löytyy kiinnostavia ja hienoja tarinoita. Itselleni antaisin ehkä ohjeeksi, että myös hiljaisuutta kannattaa uskaltaa kokeilla. Sieltäkin olisi voinut nousta jotakin mielenkiintoista, nyt ehkä vain paahdoin kysymyksestä toiseen. Olin toisaalta myös niin innostunut ihanasta haastateltavastamme, että halusin oppia hänestä jatkuvasti lisää.

Aina kannattaa yrittää! Koskaan ei tiedä mistä onnistumiset löytyvät!

haluan muistaa, että ihmisiä saa lähestyä.

haluan muistaa, että tärkeää purkaa tilanteet oman työryhmän kanssa ja antaa palautetta. muistaa positiivisen ja rakentavan palautteen tärkeys varsinkin siinä kohtaa kun päivä on jatkumassa ja ihmiset voi saada siitä jotain seuraavaan oppimistilanteeseen.

Uskalla kysyä suurempaan ja tarkastella kiinnostavaa aihetta useammalta kulmalta, vaikka oikeassa keskustelussa se ei olisikaan luontevaa

en itse ollut haastattelijana, mutta mietin jossain kohtaa että kun teet tilan ihmiselle kertoa mitä vain, pitää muistaa varautua siihen, että he saattaa kertoa mitä vain.

mietin että voin etukäteen tehdä työtä sen eteen, jos jotkin aiheet tuntuu itsestä vaikeilta ottaa vastaan, tehdä strategoita miten toimin ja miten pystyn ottamaan vastaan.

Etsi ja löydä uusia haaroja haastateltavan puheissa, jonne jatkaa keskustelua.

Haluaisin muistaa tulevaisuudessa mennä enemmän haastateltavan ehdoilla. Eli ei niinkään asettaa kameraa valmiiksi vaan ehkä vähän haistella, minkälaisessa tilanteessa haastateltavana olisi kivoin olla. Rohkeutta ja ehkä hieman röyhkeyttä tarvittaisi. Mutta samalla pitää olla veitsen terällä siinä, että kuka vastassa on ja miten häntä käsitellään.

Haastattelutilanteet olivat mukavia, mutta sisältö olisi hyötynyt taustahaastattelusta ja tutustumisesta.

Antaisin itselleni neuvoksi, että voisi mahdollisia tulevaisuuden harjoituksia varten opetella "dokkarikuuntelua". Haluaisin myös muistaa, että loppujen lopuksi kaikki ovat vain ihmisiä ja kohtaamisia ei tarvitse jännittää, vaikka tilanne on uusi.

Antaisin neuvon, että rohkeasti vaan tekemään - ihmiset juurtuvat tilanteeseen / ovat läsnä / haluavat kertoa, jos itse haluaa aidosti kuunnella ja on kiinnostunut.

Uskalla rohkeasti mennä kokeilemaan ja kokemaan niitäkin asioita mitkä pelottaa

Ensi kerralla toivon, että minulla olisi enemmän energiaa ja uskallusta napata koppia itselleni rohkeasti siinä, että lähdän lähestymään uusia tuntemattomia ihmisiä.

Haluaisin muistaa ettei ihmisten kohtaaminen ole niin pelottavaa kun se aluksi saattaa tuntua.

Ehkä sen, että miten luoda haastateltavalle turvallinen kokemus. Tai itse huomasin että olisi ehkä voinut ottaa osittain jopa liikkuvaa kuvaa, eikä niin jämerästi istunut vain paikoillaan, sillä se olisi rentouttanut kuvattavaa.

Kun haastattelin itse, uppouduin henkilön vastauksiin niin, että oli vaikea säilyttää samanlainen ulkopuolisen tarkkailijan rooli kuin toisessa roolissa. Jälkikäteen ajattelin, että olisin halunnut tietää enemmän jostakin aiheesta, mutta haastattelutilanteessa en joko kehdannut kysyä liian henkilökohtaisuuksiin meneviä kysymyksiä tai kysymys ei tullut siinä hetkessä mieleeni.